

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

31. SRPNA 2014

Z obsahu:

**Existuje něco,
pro co bychom byli
ochotni zemřít?**

Homilie Svatého otce
Františka při beatifikaci
124 korejských
mučedníků,
Soul 16. srpna 2014
- strana 2 -

**Utrpení - výkupné
za spásu duší**

Jacqueline de Decker
byla během svého života
„druhým já“
bl. Matky Terezy
- strana 5 -

**Milosrdní bratři
a boj s ebolou**
- strana 6 -

**Krátká historie modlitby
Zdrávas, Maria**
- strana 7 -

**Oficiální modlitba
Světového
dne mládeže 2016**
- strana 8 -

Nebudeš mít jiné bohy
Mirosław Rucki
- strana 9 -

Noc plná světla
Marie Johnová
- strana 12 -

„Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ (Dt 5,7)

Ferdinand Bol (1616–1680): Mojžíš sestupuje z hory Sinaj s deskami Desatera

Editorial

Denně bojujeme o spásu své duše. A každý den se můžeme přesvědčovat, že tento boj, i když bývá vítězný, rozhodně není snadný. Je to však nekonečná láska milosrdného Boha Otce, který nám dává sílu pro tento boj prostřednictvím svého Ducha a který nám připravil cestu k vítězství skrze smrt svého Syna na kříži.

Tak se to odráží v našem každodenním životě. Možná to kolikrát nepozorujeme v životě vlastním, ale při pohledu na osudy jiných si uvědomíme, že i my něco podobného prožíváme, pokud jsme spojeni s Bohem a otevíráme mu dveře svého srdce dokořán. To je velmi důležité: žít v jednotě s Bohem – pak k nám ďábel nemá přístup. Ano, může nás pokoušet, ale pokud mu nedáme souhlas, nemůže nám nijak ublížit. Svůj souhlas mu můžeme dát např. i tím, že nechceme skončit s nějakým hříchem, či padneme do pasti, kterou nám připravil – dávejme na to pozor, někdy je to tak snadné! Velmi aktuálně k tomu hovoří ve své úvaze P. Miroslav Rucki. (str. 9)

Pro náš život z víry jsou významným povzbuzením utrpení mučedníků a nemocných – když oni mohli dojít ve své víře tak daleko, proč bychom nemohli své kříže podobně obětovat také my? Přece víme stejně jako oni, že jedině Kristus je naším pravým pokladem, jak zdůrazňuje i Svätý otec František ve své homilii při beatifikaci 124 korejských mučedníků. A navíc – každé utrpení je ve spojení s trpícím Kristem duchovním přínosem nejen pro nás osobně, ale v modlitbě může pomoci k záchraně duší, které by jinak k Bohu nedošly, než jen skrze výkupnou oběť trpících. Tak to říká bl. Matka Tereza z Kalkaty, na jejíž odkaz bychom nikdy neměli zapomenout. (str. 5)

Častou modlitbou (nejen) nemocného člověka je andělské pozdravení *Zdravas, Maria*. (str. 7) Stručná historie této modlitby nás může utvrdit v tom, že skrze ni jsme úzce spojeni s církví, a naše modlitba je tak modlitbou celého společenství věřících, v minulosti i přítomnosti.

A kdo rád hledá duchovní inspiraci v umění, může najít zdroj v opeře *Noc plná světla*, která je v současnosti v repertoáru Moravského divadla v Olomouci. (str. 12) Libreto napsal olomoucký biskup Josef Hrdlička podle divadelní hry Paula Claudela, hudbu složil Zdeněk Pololáník – tato jména jsou zárukou hlubokého duchovního rozměru, který je podpořen i uměleckým ztvárněním olomouckého operního souboru.

V boji za spásu své duše i duše jiných mějme vždy na paměti především slova evangelisty Matouše: „Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26)

Daniel Dehner

Existuje něco, pro co bychom byli ochotni zemřít?

Homilie Svätého otce Františka při beatifikaci 124 korejských mučedníků, Soul 16. srpna 2014

„Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?“ (Řím 8,35) Těmito slovy k nám sv. Pavel promlouvá o slávě naší víry v Ježíše: Kristus nejenom vstal z mrtvých a vstoupil na nebe, ale sjednotil nás se sebou a dal nám účast na svém věčném životě. Kristus vítězí a jeho vítězství je naše!

Dnes slavíme toto vítězství v Pavlovi Yun Ji-chungovi a v jeho 123 družích. Žili a zemřeli pro Krista a nyní kralují spolu s Ním v radosti a slávě. Spolu se svatým Pavlem nám říkají, že ve smrti a vzkříšení svého Syna nám Bůh daroval vítězství větší než všechna ostatní. Vždyť „ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,38-39).

Vítězství mučedníků, jejich svědectví umožněné mocí Boží lásky přináší plody také dnes v Koreji, v církvi, která roste z jejich oběti. Slavnost blahoslaveného Pavla a jeho druhů nám dává příležitost vrátit se k prvním momentům a počátkům církve v Koreji. Vás, korejské katolíky, vybízí, abyste se rozpomněli na velké věci, které Bůh učinil v této zemi, a abyste jako poklad střežili odkaz víry a lásky, který vám svěřili vaši předkové.

Tajemnou Boží prozřetelností se křesťanská víra nedostala k břehům Koreje spolu s misionáři, nýbrž myslí a srdcem samotných Korejců. Byla stimulována intelektuální zvědavostí, hledáním náboženské pravdy. V počátečním setkání s evangeliem první křesťané otevřeli Ježíši svoje myšlení. Chtěli poznat víc o tomto Kristu, který trpěl, zemřel a vstal z mrtvých. Pochopení něčeho o Ježíši vedlo záhy k setkání se samotným Pánem, k prvním křtům, k touze po

plném svátostném a církevním životě a k počátkům misionářského nasazení. Ve společenství pak přineslo plody inspirované prvotní církevní obcí, v níž věřící měli jedno srdce a jednu duši, nehleděli na tradiční sociální rozdíly a všechno měli společné (srov. Sk 4,32).

Tato historie nám říká mnohé o důležitosti, důstojnosti a kráse povolání věřících laiků! Zdravím obrovské množství zde přítomných laiků, zvláště křesťanské rodiny, které denně svým příkladem vychovávají mládež k víře a Kristově smírné lásce. Zdravím zvláště četné přítomné kněze, kteří svojí velkodušnou službou předávají bohatý poklad víry vypestovaný minulými generacemi korejských katolíků.

Dnešní evangelium obsahuje důležité poselství pro nás všechny. Ježíš prosí Otce, aby nás posvětil v pravdě a střežil před světem. Zvláště je příznačné, že když Ježíš prosí Otce, aby nás posvětil a chránil, nežádá, aby nás ze světa vzal. Víme, že posílá své učedníky, aby byli ve světě kvasem svatosti a pravdy: soli země, světlem světa. V tom nám mučedníci ukazují cestu.

Zanedlouho potom, co první setba víry v této zemi vzklíčila, museli mučedníci a křesťanská obec volit, zda budou následovat Ježíše, anebo svět. Slyšeli Pánovo varování, že je svět bude kvůli Němu nenávidět (srov. Jan 17,14). Věděli, že být učedníky něco stojí. Pro mnohé to znamenalo pronásledování a později útěk do hor, kde založili křesťanské vesnice. Byli ochotni k velkým obětím a nechali se připravit o vše, co by je mohlo vzdálit od Krista: majetek a pozemky, prestiž a čest. Věděli totiž, že jedině Kristus je jejich pravý poklad.

Dokončení na str. 4

Ježíš při posledním setkání předpověděl slavnou budoucnost Církve. Jeho výklad by byl neúplný, kdyby nevyložil také zcela jasně, jaká cesta vede k jejímu vítězství. O tom bude hovořit dnes. Jeho dnešní téma nepatří k těm, která jsou u lidí oblíbená. Neodcházej však. Kdyby ses dnešnímu tématu chtěl vyhnout, bylo by to jen schování hlavy do písku.

Pán mluví totiž o cestě utrpení, ale nepředstavuje ti ji jako cestu neprošlapanou. Vysvětluje jednoznačně, že touto cestou půjde nejdříve sám. Sám si vybral to, co ho čeká mezi Getsemany a Kalvárií. Stále má před svým duchovním zrakem zřetelný obraz svého budoucího utrpení a také jej stále poslušně přijímá. Dokážeš si to představit?

Protože ty dny se neúprosně blíží, cítí Pán potřebu připravit na to své učedníky. Naznačoval jim to všim, co od něho slyšeli a viděli, ale nyní přichází chvíle, kdy jim skutečnost blížícího se utrpení a smrti předloží zcela otevřeně. Opakovaně se při takové příležitosti dovídáš, že učedníci **nechápu**. Tady se však nejedná o nějaké podobenství nebo symbolický náznak. Když někdy skutečně nerozuměli, snažili se poznat pravdu tak, že požadovali vysvětlení: *Pane, vylož nám to podobenství.*⁽¹⁾ Ale Petr, který nejčastěji mluví i za druhé apoštoly, neklade Ježíši žádnou otázku, naopak, protože dobře rozuměl, pokládá za svou povinnost, aby svému Mistru **domluvil**. Vidíš-li v tomto pokusu projev troufalosti, je třeba se tím spíše pokusit o vysvětlení, jaký je smysl tohoto jeho jednání. Petr nejedná ze zlé vůle. Chtěl by dokonce celou záležitost vyřídit pokud možno diskrétně, mezi čtyřma očima.

Čím to, že právě ten, kterého Ježíš pozval k sobě na rozbouřené moře, kterého před chvílí blahoslavlil za jeho vyznání: *Ty jsi Pomazaný, Syn živého Boha*⁽²⁾, najednou se svým Pánem **nesouhlasí**? Je ovšem otázka, zda Petr tak jedná **přes to všechno**, anebo spíše **právě proto**. Tento prchlivý a zapálený učedník si soustavně vytváří svou představu o Mesiáši. Právě proto, že viděl jeho divy a zázraky, že ho pokládá za živého Boha, jeví se mu představa trpícího Mesiáše nepřijatelná, proto si nemůže nechat pro sebe své námitky. Čím více se domníváme, že stojíme zcela blízko Bohu, tím věrohodnější nám

Cesta pravdy

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Každý, kdo je z pravdy,
slyší můj hlas.*

mohou připadat naše vlastní představy. Není ti Petrovo počínání docela blízké a známé? Nebereš si často Pána stranou a nedomlouváš mu: „Bůh uchovej, Pane, to jsi přece nemyslel vážně, jak bys mohl ještě v dnešní době něco takového požadovat? Jsi přece mocný a mohl bys vyjít vstříc našim představám a požadavkům, našim novým nárokům! Vycházíme z toho, co jsme viděli a slyšeli.“ Není to smýšlení mnohých, kteří by chtěli podrobit Boží slovo své vlastní cenzuře?

Jak vidíš, Pán takové náměty neúprosně odmítá. Přijmi to stejně pokorně jako Petr, který se nijak neobhajuje a poslušně ustupuje do pozadí. Uč se z jeho příkladu, jak přijímat oprávněné výtky. Pán Petra kárá, a to velice přísně, ale to neznamená, že jeho láska k učedníkovi se změnila. Petr není o nic menší, než byl. Co se změnilo, je jen jeho sebepoznání. Není třeba bát se napomenutí, protože nás přivádí blíže k pravdě.

Poslouchej s největší pozorností, proč jsou podobné návrhy, výhrady a námitky nepřijatelné i pro Ježíše tak dobrotivého: protože sledují zájmy **nikoliv božské, ale lidské**. Ježíš nepřišel na tento svět, aby nám svými zázraky a svou mocí ulehčoval a zpříjemňoval život, smyslem jeho příchodu není odstranit nám z cesty nějakou překážku a to, co nám připadá nepřijemné a obtížné. Jeho divy i slova nás mají přesvědčit, že je nejvyšší Bůh a Pán všeho, co je stvořeno. Z jeho zázraků poznáváme, že existuje ještě jiný řád, který se vymyká našemu přirozenému chápání. To, co především potřebujeme pochopit, je skutečnost, že mu můžeme bezmezně důvěřovat i v tom případě, že právě nechápeme. Nemůžeš se přece domnívat, že do škebličky své lidské logiky vměstnáš oceán jeho božské moudrosti. I ten život, pro který nás Bůh stvořil a který nás u něho čeká, by zcela znehodnotilo, kdybys jej chtěl redukovat na něco lidsky pochopitelného. To by bylo žalostně malé lidské štěstí ve srovnání s jeho **božskou věcí**.

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 20,7-9

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Celý den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpuštění; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. čtení - Řím 12,1-2

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše

Dokončení na str. 4

Jaké jsou **božské zájmy**? Zachránit to, co zahynulo. Pán opustil svou věčnou blaženost a vykročil na cestu kříže, aby nás zachránil. Svým štěstím učinil to, že nám svým utrpením vrátí dokonalé štěstí. Tolikrát ukázal svou božskou moc, ale nepoužil ji pro sebe, nevytvořil si žádné ulehčení ani zjednodušení, ničemu se nevyhnul, nýbrž vypil kalich svého utrpení až do dna. Svou moc projevil tím, že i v hodině nejvyššího ponížení prohlásil neomylně: *Ano, já jsem král. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.*⁽³⁾

To je jistota, o kterou se můžeš bezpečně opřít. Nenutí tě, abys šel za ním. Ale chceš-li přijít za ním, nemůžeš si vymyslet jinou cestu, než po jaké tě předešel. Kříž není cíl, ale brána k božské blaženosti, radosti ze záchrany těch, kterým tvá dobrovolná oběť přinese vysvobození. To je blaženost tak velká, že **na to člověk nikdy ani nepomyslí**⁽⁴⁾.

Pro milosrdenství Boží vás, bratři, vybízím, přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou. To ať je vaše duchovní bohoslužba. Nechceš podle této apoštolovy výzvy dát nový smysl svému životu? Obrát svůj pohled k Ukřižovanému a řekni mu: *Pane, jsi-li to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě!*⁽⁵⁾ *Má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá země.*⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 13,36; ⁽²⁾ Mt 16,16; ⁽³⁾ Jan 18,37;

⁽⁴⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁵⁾ Mt 14,28; ⁽⁶⁾ srov. resp. žalm 63

Existuje něco, pro co bychom byli ochotni zemřít? – dokončení ze str. 2

Dnes zakoušíme velmi často, že svět vystavuje naši víru zkoušce a mnoha způsoby po nás žádá, abychom přistoupili na kompromisy ohledně víry, zředili radikální požadavky evangelia a přizpůsobili se duchu doby. Mučedníci nás však volají, abychom Krista kladli nade všechno a všechno ostatní v tomto světě spatřovali ve vztahu k Němu a k jeho věčnému království. Provokují nás k otázce, zda existuje něco, pro co bychom byli ochotni zemřít.

Příklad mučedníků nás dále učí, jak důležitá je v životě víry dobročinná láska. Ryozost jejich svědectví vydaného Kristu projevující se v přijetí rovné důstojnosti všech pokřtěných je vedla k takové formě bratrského života, která provokovala rigidní sociální struktury té doby. Odmítli rozdělovat dvojí přikázání lásky k Bohu a k bližnímu, což je přivedlo k obrovské starost-

livosti o potřeby bratří. Jejich příklad má mnoho co říci nám, kteří žijeme ve společnosti, kde vedle nezměrného bohatství nesylně roste ta nejbídnější chudoba a zřídka je vyslyšeno volání chudých a kde nás Kristus neustále volá, abychom Jej měli rádi a sloužili Mu podáním pomocné ruky svým bratrům a sestřím v nouzi.

Budeme-li následovat příkladu mučedníků a věřit v Pánovo slovo, porozumíme vznešené svobodě a radosti, s níž oni kráčeli vstříc smrti. Pak uvidíme, že dnešní slavnost zahrnuje bezpočet anonymních mučedníků v této zemi a ve zbytku světa, kteří zvláště v minulém století obětovali svůj život pro Krista a trpěli tvrdá pronásledování pro jeho jméno.

Dnešek je dnem velké radosti všech Korejců. Odkaz blahoslaveného Pavla Yun Ji-chung a jeho druhů, jejich příměst při

hledání pravdy, jejich věrnost nejvyšším principům náboženství, které se rozhodli přijmout, jakož i jejich svědectví dobročinné lásky a solidarity se všemi – to všechno je součástí bohatých dějin korejského lidu. Odkaz mučedníků může inspirovat všechny muže a ženy dobré vůle, aby harmonicky usilovali o spravedlivější, svobodnou a smířenou společnost a přispěli tak k míru a obraně autenticky lidských hodnot v této zemi a na celém světě.

Kéž modlitby všech korejských mučedníků spolu s modlitbou Matky Boží, Matky církve, vymohou milost vytrvat ve víře a v každém dobrém skutku, ve svatosti, v čistotě srdce a dosvědčovat s apoštolskou horlivostí Ježíše v tomto milovaném národě, v celé Asii a až na konec světa. Amen.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

duchovní bohoslužba. Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozoznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohulibé a dokonalé.

Evangelium – Mt 16,21-27

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Beatifikace 124 korejských mučedníků

Svatý otec František 16. srpna v Soulu blahorečil 124 korejských mučedníků, kteří byli kvůli své víře zabiti mezi roky 1791 a 1888. Slavnost byla jedním z vrcholů papežovy pětidenní návštěvy v Jižní Koreji, zúčastnilo se jí na jeden milion lidí. Podle Svatého otce by památka mučedníků měla vyzývat křesťany k otázce, zda bychom byli my sami dnes ochotni položit za něco život.

Katolická církev je přesvědčena, že celkem zahynulo za vlády dynastie Čoson (1392–1910) násilnou smrtí na

10 000 korejských katolíků. Panování dynastie, která se snažila uzavřít Korejský poloostrov před západními vlivy, skončilo v roce 1910, kdy Japonsko anektovalo Koreu a začala pětaticetiletá kolonizace země. V současnosti katolíci představují více než 10 % z padesátimilionové jihokorejské populace.

První návštěvu hlavy římskokatolické církve v Jižní Koreji uskutečnil sv. Jan Pavel II. v roce 1984, kdy také blahorečil velkou skupinu mučedníků (bylo jich 103).

-red-

Utrpení - výkupné za spásu duší

I když je bl. Matka Tereza z Kalkaty (liturgická památka 5. září) velmi známá, jen velmi málo se ví o jejím téměř padesátiletém přátelství s belgickou šlechtičnou Jacqueline de Decker. Tato duchovní jednota byla pro „matku chudých“ tak cenná a vzácná, že svoji nemocnou přítelkyni na vozíčku nenazývala jinak než jako „moje druhé já“.

Když skromná, 37letá sestra v bílém sáří s modrým lemem opustila 17. srpna 1948 bezpečí kláštera Loreto v Kalkatě, aby se ujala těch nejchudobnějších ve slumech, učinila tak první krok ke vzniku nového, velmi brzy celosvětově rozšířeného řádu.

Inspirována Božím voláním, začala Matka Tereza svoje povolání jako misionářka lásky k bližnímu. Ale ještě předtím, než začala svoji konkrétní misi lásky, když v každém chudobném a nemocném člověku, v každém žebrákovci či bezdomovci, v každém umírajícím nebo v každém dítěti na ulici sloužila Ježíši, který je bez přístřeší, nahý, hladový a žiznivý, nabyla Matka Tereza základní medicínské poznatky u sester v Patně.

Zde došlo k památnému setkání s 35letou Jacqueline de Decker, která následovala Boží volání a už dva roky pracovala jako zdravotní sestra a sociální pracovníce s těmi nejchudšími ve slumech Madrasu. Procestovala polovinu Indie, aby se setkala s touto „malou mniškou s velkými ideály“. „Jeden jezuita mi v Madrase vyprávěl o sestře Tereze, která zamýšlela žít a pracovat podobně jako já. Nakonec jsme se spolu potkaly v kapli sester a během rozhovoru jsme zjistily, že máme stejné ideály... Plánovaly jsme, že se k ní přidám, ale když jsem jí řekla, jak špatně to vypadá s mým zdravím,... shodly jsme se na tom, že by bylo pro mne moudřejší vrátit se co nejdříve do Belgie, oddechnout si a dát se tam vyšetřit.“

Trpět v jednotě s Ježíšovým utrpením

Jacqueline, vnitřně rozervaná, se při cestě domů zastavila v Lurdech, protože byla přesvědčena: „Matka jistě rozumí tomu, co prožívám.“

Doma v Antverpách jí specialisté zjistili nenapravitelné poškození páteře. A již za krátkou dobu jí ochrnula ramena, jedno oko a pravá noha. Jacqueline se podrobila

la mnoha operacím, aby se zabránilo úplnému ochrnutí. Celý rok strávila na sádrovém lůžku a potom ji čekaly ještě další lékařské zákroky v oblasti krku a páteře.

Jacqueline de Decker v roce 1949

Bylo jí jasné, že se už nikdy nebude moci vrátit do Indie jako sestra; toto povolání až doposud vnímala jako Boží vůli. Trápil ji pocit, že selhala, dostavily se bolesti, trpkost a deprese. Avšak navzdory tomu chtěla tuto svoji nepochopitelnou pozici přijmout. „Protože lékař nedal mé nemoci žádné konkrétní jméno, nazývám ji jednoduše BDN: Bohem daná nemoc.“

Jacqueline vzpomíná: „Svoji první zkušenost s přijetím utrpení jsem měla jako patnáctiletá. Po nehodě při potápění jsem cítila v páteři silné bolesti a zdálo se mi, jako by mne Bůh prosil, abych přijala toto utrpení. A já jsem je přijala. Už tehdy jsem začala přemýšlet o tom, že bych jednou šla do Indie. Myslela jsem si: »Na světě existuje tolik trpících, ale Bůh se jich nemůže dotknout bez rukou, které by se o ně staraly, a bez nohou, které by k nim přišly. Nemohla bych to být já?« Tak jsem se tedy rozhodla zcela odvdzat svůj život Bohu a službě bližnímu.“

Na podzim 1952 přišel Jacqueline dopis od Matky Terezy. A ta svoji tělesně těžce postiženou přítelkyni pomohla najít nové povolání: „Jacqueline, dnes Ti předkládám jeden návrh. Ty tak velmi toužíš stát se misionářkou. Proč se tedy duchovně nesjednotíš s naším společenstvím, které tak moc miluješ? Zatímco my pracujeme ve slumech... Ty můžeš s námi spolupracovat svým utrpením a modlitbou. Práce je tady nedozírně mnoho a potřebujeme spolupracovníky, to je pravda. Ale stejně tak potřebujeme i duše, jako jsi Ty, které by se za dílo modlily a trpěly. Tělem jsi sice v Belgii, ale prostřednictvím svého utrpení budeš v Indii, kde tak mnoho duší touží po Pánu! Tyto duše ale nejsou schopny přijít k němu samy od sebe, protože nikdo není ochoten zaplatit za ně výkupné. Ty budeš skutečnou sestrou lásky k bližnímu, když zaplatíš výkupné... Potřebujeme mnoho takových, jako jsi Ty, kteří se skrze utrpení sjednotí s naším řádem... Bůh Tě musí přednostně milovat, když Ti dává tak velikou účast na svém utrpení! Buď statečná a veselá, protože Bůh si Tě vyvolil.“

Jacqueline přijala tento „misijní úkol“. „Když mě Matka Tereza prosila, abych pro ni hledala nemocné a trpící pomocníky, teprve tehdy jsem pochopila, jak důležitá je jednota trpících a těch, kdo jsou činní ve službě pro Boží království. Nikdy

►
jsem si neuměla představit,... že nemocní by mohli někomu pomáhat při práci... Ale Matka Tereza říká: »Utrpení, které je sjednocené s Kristovým utrpením, se stává velkým darem.«“

Každý je vítán!

Jacqueline se velmi rychle podařilo získat další trpící, kteří se prostřednictvím svých bolestí, tělesných slabostí a svými modlitbami oddali vzkvétajícímu dílu Matky Terezy. Každá sestra společenství Matky Terezy takto dostala jmenovitě svoje „druhé já“. A platí to i dnes pro každou z více než 5000 sester.

Jacqueline de Decker
s bl. Matkou Terezou

V roce 1953 napsala Matka Tereza svoji přítelkyni Jacqueline: „Ve skutečnosti můžeš učinit na svém lůžku bolesti více než já, když běhám sem a tam... Každý, kdo se chce stát misionářkou lásky k bližnímu,... je u nás vítán, ale zvláš-

Jacqueline de Decker na vozíčku

tě jsou mi milí ochrnutí, zmrzačení a nevyléčitelně nemocní, protože bezpečně vím, že oni položí Ježíšovi k nohám mnoho duší... Když jsou těžké časy, moje duše se posilní už jen při myšlence, že Ty se za mne modlíš a trpíš. Potom se všechno stane lehkým a úsměv pro Boha přijde zcela sám.“

Během svého života byla Jacqueline „druhým já“ Matky Terezy. Musela se podrobit více než třiceti operacím a až v roce 1996, rok před smrtí Matky Terezy, přestala organizačně vést 3000 nemocných a trpících různého věku ze všech koutů světa a z různých společenských vrstev. Dne 3. září 1997, dva dny před svou smrtí, napsala Matka Tereza svému „dvojčeti“ do Belgie poslední děkovný dopis.

Jacqueline de Decker pak zemřela 3. dubna 2009 v 96 letech a byla pochována v indickém sári.

Z Vítězstvo Srdca 91/2013
přeložil -dd-

Ve vašem snažení vykažte všechno vnějškové na místo, které mu náleží, najděte mnohem a mnohem více v pravých hodnotách lásky, k vašemu vnitřnímu obhacení, k vašemu tajemství, v němž jsem já.

Ó, je to stále opouštění, sestupování a umenšování, stálý zápas a osvobození ode všeho, co není Bůh, váš Bůh lásky.

Tato cesta ke mně vyžaduje stálý zápas, hořící touhu a radostnou, oblažující, do nebe volající důvěru. Dejte svoji lásku do mých rukou, do mého Srdce, do posvěcující milosti mojí lásky.

Jenom tam mohu osvobodit vaši duši od každé nečistoty, očistit jako zlato v tavícím kelímku mého božského působení milosti, mohu vás uzdravit a posvětit; vždyť já vás chci zdokonalit pro božský svazek jednoty lásky se mnou a označit vás zlatým prstenem mojí věčné věrnosti a zářivou korunou blažené radosti a lásky.

Ježíš sestře Františce Marii od Ukřižované Lásky

Milosrdní bratři a boj s ebolou

Vzhledem k situaci řádu milosrdných bratří v boji s epidemií eboly v západní Africe a vzhledem k zájmu médií o úmrtí člena řádu milosrdných bratří P. Michaela Pajereše připravil br. Martin Macek, OH, představený řádu milosrdných bratří v Čechách, na Moravě a na Slovensku dopis s vysvětlením současné situace.

Bratr Martin Macek ve svém dopise uvádí:

*Milé sestry a milí bratři,
v současné době bojuje řád milosrdných bratří v našich afrických nemocnicích s epidemií viru eboly. Tento virus se začal masivně šířit od přelomu roku a v současnosti tato epidemie již pokrývá země západní Afriky. K dnešnímu dni je počet mrtvých odhadován na 1050 (KNA/dpa/bod).*

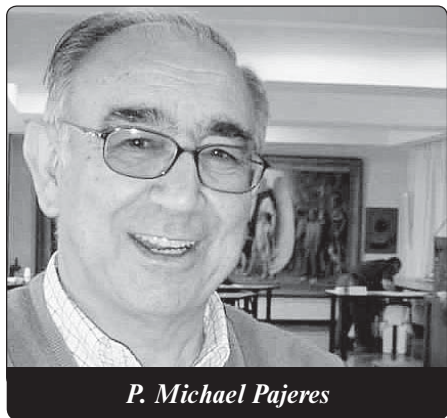
Ve dvou zemích, v Libérii a Sierra Leone, provozuje náš Hospitální řád sv. Jana z Boha dvě nemocnice. Smrtící virus si v těchto řádových zařízeních vybral životy řady našich pacientů a zaměstnanců. Mezi oběti patří i naši spolubratři, bratr Patrick Nshamdze, ředitel nemocnice v Monrovi, bratr Georges Combey, farmaceutický asistent v nemocnici v Monrovi, a řeholnice, misionářka od Neposkvrněného Početí, sestra Chantal Pascaline, laborantka. Posledním zemřelým spolubratrem je španělský misionář, milosrdný bratr, otec Michael Pajeres, který byl ve čtvrtek 7. srpna spolu s řeholní sestrou Julií převezen z Afriky do Španělska (o jeho úmrtí informovala média). Jeho zdravotní stav byl vážný, ale celou dobu stabilizovaný. V pondělí 11. srpna se jeho zdravotní stav radikálně zhoršil, a následně zemřel. Byl první obětí viru ebola mimo africký kontinent.

Pomoc lidem v západní Africe k zastavení šíření epidemie by se měla zaměřit na zlepšení podmínek v zemích, které jsou virem postižené. Přes veškeré úsilí státních orgánů, Světové zdravotnické organizace a dalších humanitárních organizací je tato pomoc nedostatečná a šíření epidemie se stále vymyká kontrole. Naše dvě nemocnice v Monrovi (Libérie) a v Mabaseneh (Sierra Leone) hodně pomáhají místním obyva-

telům, ale k tomuto potřebujeme personál a dostatek zdravotních a technických prostředků, které jsou velmi drahé. Tímto chceme zamezit šíření eboly. Jsme sice jen malým zrnkem písku, ale s pomocí Boží chceme smrtícímu viru čelit a lidem v oblasti i nadále pomáhat. Virus eboly byl pro Afričany převážně neznámý, pro mnohé až do nedávna. Jeho masivní šíření z velké části zapříčinila hluboká chudoba, neinformovanost a strádání místních obyvatel.

Tak jako náš světec, svatý Jan Grande, léčil nemocné při epidemii lepry ve městě Jeréz a v roce 1600 této nemoci podlehl, tak i naši řeholní bratři, sestry a naši zaměstnanci jsou svědky při pomoci svým bližním v nemoci.

Naše společnost dnes potřebuje změnit pohled na tyto strádající země, je nutně růst v solidaritě vůči sobě navzájem, v péči o potřebné za každé situace. Jen pokud bude lidstvo jednotné a pozorné při nouzi jakékoliv skupiny obyvatel kteréhokoli regionu Země, dokážeme společně čelit každé další hrozbě.

P. Michael Pajeres

Vložme obyvatele těžce zkoušené Afriky a všechny, kdo v těchto oblastech pomáhají, na přímluvu ochránčyně rádu milosrdných bratří Panny Marie, patrona africké provincie sv. Augustina a našeho zakladatele sv. Jana z Boha do svých modliteb.

Děkuji vám všem!

Br. Martin Richard Macek, DiS, OH
představený milosrdných bratří
v Čechách, na Moravě a na Slovensku

Aktuální informace jsou zveřejňovány na <http://www.milosrdni.cz/clanky/ebola/>.

Více o křesťanské pomoci z ČR na <http://www.cirkev.cz/cirkev-pomaha/mapy-pomoci-ve-svete/>.

Zdroj: TS ČBK, 14. 8. 2014

Krátká historie modlitby *Zdrávas, Maria*

Modlitba „Zdrávas, Maria“, jak se ji dnes modlíme, není skladbou bezprostředně vzniklou, ale je výsledkem dlouhého, po staletí trvajících vývoje.

Zdrávas v liturgii řecké a latinské

I když se s Pozdravem andělským (první část modlitby *Zdrávas, Maria*) setkáváme v liturgii řecké a latinské od nejstarších dob, neopravňuje to věřit, že byl vždy v lidovém užívání. Na druhé straně to ale nepopírá, že také v oněch dobách existovali věřící, kteří by byli schopni pozdravovat Pannu Marii slovy archanděla Gabriela.

Svatý Jan Damašský v promluvě o svátku Zvěstování Panny Marie říká: „Nejen dnes zvedáme svůj hlas a s plným důrazem lásky a s jásotem říkáme nejslavnější a nejjasnější Matce našeho Boha a Spasitele: Pozdravujeme Tě, milostiplná, Pán s Tebou, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod života Tvého.“

V jiné rozpravě o zvěstování popisuje svatý Atanáš, že je velmi podobné pravdě, že pokračujeme k době pozdější, když uctíváme Madonu tímto pozdravem: „Pozdravuji Tě, milostiplná, Pán je s Tebou. Pros za nás, ó Paní, Královno a Matko Boží, protože jsi byla zrozena z našeho rodu a z Tebe se narodil vtělený Bůh.“

Také se nesetkáváme se všeobecným užíváním Andělského pozdravu dříve než ve 12. století. To bylo dokázáno v učeném pojednání Jeana Mabillon (1632–1707). Mabillon zakládal vlastní teze na tom, že uvedená doporučení biskupů lidem, aby se modlili, „nebyla potvrzena různými příručkami zbožnosti, ani církevními dokumenty předcházejícími dvanácté století“. Nenachází se tam zmínka o Zdrávasu.

O Zdrávasu nemluví ani sv. Eligius, biskup z Noyonu († 660), který svoje pastýřské listy uzavíral slovy: „Modlete se Krédo a modlitbu Páně s vírou a oddaností.“ Stejně mluví o Krédu a Otčenáši dopis ctihodného Bedy Egbertovi, knížka zbožnosti opata Pirmina, zakladatele slavných klášterů, i synodální dekrety biskupa Ata z Basileje.

Rovněž na stránkách příručky zbožnosti, kterou používala Emma, manželka Lotara, se nachází jenom Krédo a Otčenáš. Zdrávas schází, stejně tak jako v příručkách zbožnosti v lidové řeči.

Pravidla kartuziánů, napsaná okolo roku 1100, velmi doporučují nevzdělaným bratrům modlit se Otčenáš, ale ani jedno slovo o Zdrávasu. Tak o něm nemluví také pravidla templářů, ani humiliátů, ani jednoduchá pravidla karmelitánů a minoritů.

První rozšíření modlitby *Zdrávas, Maria*

Na přelomu 11. a 12. století se začíná objevovat šíření modlitby *Zdrávas, Maria*. Svatý Petr Damiani, který zemřel v roce 1072, v jednom svém díle uvádí příklad, kdy nějaký mladík vypráví, jak se sám modlil před obrazem Madony tuto modlitbu: „Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s Tebou, požehnaná Ty mezi ženami.“ Stejně Erimanno z Tournay vypráví, že Ada, manželka hraběte Teodorika, dobrodínka kláštera di Lescy v Hennegau, která žila v období 11. a 12. století, se sama modlila šedesátkrát za den modlitbu Pozdravu andělského. Totéž napsané Erimannem si přečetl, když Ada naučila první část Zdrávasu vnuka Goswina, který ji doporučoval vojákům před bojem.

Prvním dokladem, ve kterém se výslovně zaznamenává *Zdrávas, Maria*, pochází z roku 1196. Je to dekret biskupa Odon z Paříže, kterým zavazuje kněze, aby povzbuzovali věřící modlit se nedělní Krédo, Otčenáš a Pozdrav andělský. Koncil v Bezierech roku 1246 nařizoval, aby dívky starší sedmi let byly uvedeny do kostela a naučily se modlit Otčenáš, Krédo a Zdrávas, Maria.

Synodní stanovy z Le Mans roku 1247 poroučely farářům, aby učili dívky modlit se Otčenáš, Zdrávas a Krédo. Nařízení bylo potvrzeno synodami z Alby roku 1245, z Valencie roku 1255, z Norwiche roku 1257, z Rouenu roku 1287, z Lutychu roku 1287. ▶

► Řeholníci nezůstávali pozadu za laiky a při svých cvičeních se modlili tyto modlitby. Cisterciáci a premonstráti od prvních let 12. století ukládali ve svých komunitách modlit se před jídlem modlitby Zdravas a bezprostředně potom Otčenáš. V roce 1266 na generální kapitule dominikánů, shromážděných v Trevíru, ustanovili jako denní obyčej modlit se Otčenáš spolu s modlitbou Zdravas. Stojí za povšimnutí, že od tohoto data dominikáni jako první navykli modlit se po breviáři Pozdrav andělský.

Vypracování textu

Dříve končil Zdravas slovy „života tvého“. Jako první bylo k tomu přidáno jméno Ježíš, následováno určujícím „Kristus“. Mnozí autoři, jako Mabillon, l'Esser a Beissel, se drželi tohoto přídavku na pokyn papeže Urbana IV. (1261–1264).

A další propozice l'Essera říkají: „Už Urban IV., týž, který ustanovil svátek Těla Páně, pověřil sestavením ohledně Officia sv. Tomáše Akvinského, aby upravil pozdrav Alžběty slovy – Ježíš Kristus, Amen. Povolil také spojovat jej s odpustky.“

Tato a četná další svědectví ukazují snahu po Urbanu IV. a Janu XXII., ačkoliv další bádání, jak se zdá, zpochybňují teze Mabillonovy.

Nejúplnější studie a posudky vskutku potvrdily, že dlouhá a bohatá série papežských dokumentů nenacházela takovou úctu. Odpustky, jak vyplývá z povolení papeže Jana XXII., jsou deset dnů pokaždé a jsou určeny pro modlitbu *Zdravas, Maria* za zvuku večerních zvonů.

Je mimo pochybnost, že jméno Ježíšovo bylo ve Zdravas vyzýváno už od B. Amedea, žáka svatého Bernarda, mnoho let před Urbanem IV. Ale ještě po tomto papeži se mnozí modlili Zdravas bez přidání jména „Ježíš“.

Vypadá to podivně, ale skutečně bylo zapotřebí důrazného příkazu ze strany církevní autority. Druhá část, kterou končí Zdravas, navrhuje tu první.

Od roku 1300 do roku 1400 psali Pozdrav básníci v četných inspirovaných volných opisech v národních jazycích. Je třeba konečně říci, že tyto skladby nejsou básnickým rozšířením vyzvání. Už po staletí promlouvá církev litaniami ke svatým: Svatá Maria, oroduj za nás! Ta-

ké ony nedospěly k určení doby, kdy se prosí o zvláštní pomoc Madony.

Stalo se to v 15. století, kdy se prosby, stále napsané v lidové řeči, začínají přibližovat úplnému tvaru. V jedné knize, vydané v roce 1477 ve Vicenze, která obsahuje sesbírané chvály od nějakého benátského básníka, jsou volná zpracování Pozdravu andělského, z nichž dvě zasluhují naši pozornost.

První začíná:

„Zdravas, svatá Královno nebeská...“

Uzavírá se verši:

„Svatá Maria, pros za nás Ježíše, přispěj nám na pomoc teď i v hodinu smrti naší.“

Jiná je jedna skladba, která má pokleslou básnickou hodnotu, kde je přesmyčka ve *Zdravas, Maria*, kde chybí jenom slovo „peccatoribus“ (hříšné). Jsme v druhé polovině 14. století a poznamenejme, že dříve než došel tento způsob všeobecného schválení, trvalo to více než jedno století!

Úřední uznání

V roce 1549 druhá část Zdravas, kterou je *Svatá Maria*..., ještě nemusela být oficiálně užívána církví. Tak bylo stanoveno na synodu v Magonze v tomto roce.

Už v polovině 16. století se začíná šířit zvyk připojovat k Pozdravu andělskému „Svatá Maria, pros za nás hříšné“. Na zkoušku se uvádí v Katechismu sv. Petra Kanisia, vytištěném v roce 1563, zmiňované *Zdravas, Maria* za znění vhodné k modlitbě.

Svatý papež Pius V., který zemřel v roce 1568, svrchovaně schválil Pozdrav andělský doplněný o „Svatá Maria“. Ve stejném roce skutečně vyšel nový opravený breviář, zavazující všechny kněze začínat se modlit officium modlitbou Otčenáš a Zdravas.

Nejprve se měly zachovat zvyky věřících na venkově, proto se všechna papežská nařízení uskutečnila až po polovině století, po smrti sv. Pia V. Teprve v polovině 18. století vstoupilo do všeobecného užívání věřících *Zdravas, Maria* tak, jak je známe dnes.

Zdroj: Benedetto XVI Santuario della Beata Vergine del Santo Rosario di Pompei 19 ottobre 2008.

Přeložil -mp-

Oficiální modlitba Světového dne mládeže 2016

V 29. čísle Světla jsme ve zkratce informovali o oficiálním logu a modlitbě 31. světového dne mládeže 2016. Nyní otiskujeme text oficiální modlitby, která světuje lidstvo a mládež Božím milosrdenství, žádá Pána o milost milosrdného srdce a prosí o přimluvu Pannu Marii a svatého Jana Pavla II., patrona Světového dne mládeže:

*Bože, milosrdný Otče,
ve svém Synu, Ježíši Kristu,
zjevuješ svou lásku
a vyléváš ji na nás
v Duchu Svatém, Utěšiteli.
Svěřujeme ti dnes osud světa
a každého muže a ženy.
Obzvláště ti svěřujeme mladé lidi
všech jazyků a národností:
Veď je a ochraňuj,
když kráčí po náročných stezkách
současného světa,
a dej jim milost,
aby sklízeli bohaté plody
ze zkušenosti krakovského
Světového dne mládeže.
Nebeský Otče,
dej, abychom mohli dosvědčovat
tvé milosrdenství.
Uč nás, jak předávat víru těm,
kdo pochybují,
naději sklíčeným,
lásku lhostejným,
odpuštění těm,
kdo se dopustili křivdy,
a radost nešťastným.
Dovol, ať se jiskra
milosrdné lásky,
kterou jsi v nás roznítil,
stane požářem,
jenž dokáže proměňovat srdce
a obnovit tvář země.
Panno Maria,
Matko milosrdenství,
oroduj za nás.
Svatý Jane Pavle II.,
oroduj za nás.*

-red-

Nebudeš mít jiné bohy

Dramatická válka na život a na smrt se denně odehrává v srdci každého z nás. Její konečný výsledek záleží pouze a jenom na naší vůli: buď rozhodně odmítneme každý hřích a rozhodneme se pro Boha, nebo ve hříchu zůstaneme a čeká nás zatracení.

Proč bych měl jít za Bohem?

Na tu otázku je jednoznačná odpověď: Jenom Bůh má rozhodující moc nad životem i smrtí a jenom Bůh reálně působí v náš prospěch. To Bůh, když slyšel pláč a volání Izraelitů, se rozhodl je vysvobodit z egyptského zajetí. To Bůh, když viděl lidské utrpení a zatracení, přišel v osobě Ježíše Krista uzdravit nemocné a nakrmit hladové. To Bůh v lidském těle Kristově zničil veškerý hřích, vytrpěl umučení a smrt a „na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a žili spravedlivě“ (1 Petr 2,24). A stejný Bůh se ukázal silnější než smrt, jak je psáno: „Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolesti smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.“ (Sk 2,24) A nikdo jiný než tentýž Bůh nám neuděluje svého Svatého Ducha, abychom mohli denně překonávat zlo a dosáhnout věčného života: „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, vrátí život i vašim smrtelným tělům svým Duchem, který ve vás přebývá.“ (Řím 8,11) Je to snad málo k tomu, abychom Bohu důvěřovali? Nebo to je málo pro to, abychom se přesvědčili o jeho lásce k nám? Nebo je někdo jiný, kdo by pro nás udělal ještě víc než Bůh? Copak by bylo možné nás milovat víc, než to učinil Bůh, a udělat pro nás ještě víc? Bůh praví skrze proroka: „Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal?“ (Iz 5,4) Budme upřímní: není *jen jeden* konkrétní důvod, abychom šli s veškerou důvěrou za Bohem. Je *celá řada* důvodů, abychom všechno opustili a s důvěrou dítěte přilnuli k Bohu, milovali ho a naslouchali jeho hlasu, protože „na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů, abys mohl sidlit v zemi“ (Dt 30,20). Když se od Boha vzdalujeme a neposloucháme ho, hrozí nám ztráta věčného života, ale rovněž i života pozemského.

Proto také první přikázání Desatera předchází připomenutí: „Já jsem Hospo-

din, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.“ Po něm teprve Bůh přikazuje: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“ (Dt 5,7)

Kdo jsou jiní bohové?

Bůh, který stvořil svět a všechno, co existuje, říká o jiných bozích: „...jsou klam, ducha v nich není. Jsou prelud, podvodný výtvar. V čase, kdy je budu trestat, zhynou.“ (Jer 10,14-15) Není žádný důvod věřit jakémukoliv bohu kromě jediného Boha; komukoliv jinému vzdávat čest a chválu, účastnit se pohanských náboženských praktik. A přece lidé i dnes jdou ochotně za falešnými bohy, rovněž i dnes odmítají Boha a věnují se nejrůz-

Otec Verlinde zaměřuje pozornost na fakt, že v blízkosti guru, čili v prostředí osob, které znaly pravidla jógy nejlépe a které ji ponejvíc pravidelně praktikovaly, lidé bývali velmi často nemocní. Paradoxem je, že na Západě je jóga propagována jako způsob zlepšení zdravotní kondice, ale zároveň na Východě nejvyšší mistři jógy ke svým žákům povolávají lékaře, kteří užívají vědecké metody léčení, a ne „přírodní“ nebo „alternativní“.

nějším technikám orientální meditace, předpovědím a okultismu, věří věštcům a pověrák! „Toto praví Hospodin: »Jaké bezpráví na mně našli vaši otcové, že se ode mne vzdálili? Chodili za preludem a preludem se stali.«“ (Jer 2,5) Ve skutečnosti totiž jsou neexistující bohové, kteří jsou nicotností a klamem, nástrojem satanovým, který se nás snaží ovládnout a odtrhnout od Boha, jenž je zdrojem našeho života i štěstí. Sám od sebe je bůžek ničím, nemůže nikomu nic udělat, ale když člověk jde za falešným bohem, otevírá se působení démonů, jak říká svatý Pavel: „Co tím chci říci? Že pokrm

obětovaný modlám něco znamená? Nebo že modla něco znamená? Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony.“ (1 Kor 10,19-20)

Vychytralé lži

Žijeme v kultuře, v níž se všeobecně vychvaluje a využívá přístup spotřebitele pod heslem „Dosáhní víc s menším úsilím“. Toužíme mít všechno, ale sami nechceme dát nic, oceňujeme okamžitou příjemnost, ale nechceme uvažovat o dalekosáhlých důsledcích každého vykonaného činu. Satan, který o tom dokonale ví, nám představuje zlo jako něco atraktivního, poznenáhlu nás odtrhává od Boha a duchovně zotročuje. Otec Josef Maria Verlinde vypráví o tom, jak byl vtažen do sítí jógy a okultismu, a poukazuje na množství lží, které s tím byly spojeny. Na prvním setkání, které se týkalo jógy, uslyšel ujištění: „Technika, kterou nabízíme, nemá nic společného s náboženstvím, dovoluje pouze dosažení větší hloubky stavů vědomí, což více odpovídá náboženským zážitkům typickým pro křesťanství.“ (J. M. Verlinde, *Zakazany owoc*, Krakow 1999) Mohlo by se zdát, že stav vědomí, který přeje náboženským prožitkům, to přece není nic zlého! To je atraktivní nabídka. Později jeho iniciace probíhala podle obřadu s názvem *puja*, v jejímž průběhu iniciátor přináší oběti bůžkům jménem kandidáta a vybízí novice, aby odevzdal celou svou existenci „božské“ moci. Skutečný smysl této ceremonie je před novými účastníky utajen. Otec Verlinde vypovídá: „Iniciátor se překonává v řečnických zázracích, aby nás seznámil s ceremonií, ale co nejvíce utajil její význam (...). Moc nechybí, aby řekl, že to je pouhý folklór, zatímco ale *puja* je ve skutečnosti zásadní součástí zasvěcení.“ (*tamtéž*) Tímto způsobem nic netušící člověk svěruje sám sebe pod vládu neexistujících bůžků a tím otevírá démonům přístup k vlastní duši. Stejně tak byly k manipulaci využívány individuální mantry sdělované každému novému adeptovi meditace. Novic měl dojem, že iniciátor dostal od nejvyššího mistra tajemné vědění, potřebné k výběru absolutně osobní mantry určené výlučně jemu. Během rozhovoru musel odpovědět na řadu otázek v domněnání, že se odehrává nějaký nadpřirozený proces výběru

► osobní mantry. Později se ale ukázalo, že to představení bylo součástí manipulace, která měla nového adepta přesvědčit, aby uvěřil v zvláštní moc obdržené mantry a v duchovní schopnosti mistra. Ve skutečnosti ale iniciátor dostal od guru list s nic neznamenajícími slabikami, které byly přidělovány podle věku kandidátů! Otec Verlinde zaměřuje pozornost na fakt, že v blízkosti guru, čili v prostředí osob, které znaly pravidla jógy nejlépe a které ji ponejvíc pravidelně praktikovaly, lidé bývali velmi často nemocní. Paradoxem je, že na Západě je jóga propagována jako způsob zlepšení zdravotní kondice, ale zároveň na Východě nejvyšší mistři jógy ke svým žákům povolávají lékaře, kteří užívají vědecké metody léčení, a ne „přírodní“ nebo „alternativní“. „Přestože jde o techniku slibující hory doly – uvolnění, fyzický a psychický rozvoj, vládu nad sebou samým atd. – diagnóza lékaře byla víceméně deprimující: předčasná stárnutí!“ (*tamtéž*)

Ukazování „návnady“ a ukryvání skutečné doktríny před možnými konvertity jsou praktiky všeobecně užívané v nepravých náboženstvích. Vypovídají o tom všichni obelhání, kteří nakonec odhalili pravdu o jediném pravém Bohu a odmítli falešné bůžky. Takový krok rádi využívají muslimští misionáři, kteří ženám neříkají, že v ráji přislíbeném v Koránu jejich úloha spočívá v službě mužům kopulujícím s černoookými dívkami (viz sůry 36:55–57, 44:51–54). Neříkají také milionům Afriča-

nů a Afroameričanů, kteří podlehlí islami- zaci, že podle Koránu jde každý černo- ch do pekla a nebude spasen, ani kdyby při- jal islám (3:106–107). Než kterýkoli čer- ný muslim ovládne mekkánský dialekt arabského jazyka natolik dobře, že poro-

... má pravdu A. Wronka, který na- psal o kartách, hvězdách, kávové sed- lině, kyvadélku a jiných předmětech využívaných věstci: „To všechno jsou jenom rekvizity, předměty, prostřed- níci mezi člověkem (věstec, médium) a zlým duchem, který příkazy a před- povědi vlastně dává skrze ně.“

zumí tomu rasistickému verši, může být svět lákán pohádkami o univerzalizmu islámu. Obyčejně se sám Alláh projevuje jako ten, kdo používá dovednosti a dělá to ze všech nejlip (Korán 3:54).

Lži tohoto druhu jsou tak šikovně zkon- struované, že se člověk nemusí nikdy ani dozvědět, že se stal předmětem manipula- ce. Docela zapadají do způsobu myšlení dnešního Evropana, jehož vnímavost by- la uspána potokem slov a terminů ze san- skrtu, a kdyby ho něco přece jen znepoko- jovalo, vysvětlí se mu, že na jeho úrovni vědění se to ještě nedá pochopit. V sou- vislosti s tím nejvíc překvapuje všeobecná a vzrůstající víra lidí ve věštby a horosko- py, které se už na první pohled musí jevit jako nesmysl. A. Wronka z hnutí Effata

klade jednoduchou otázku: „Copak nám kousek potíštěného papíru, lepenky, po- případě plastu – čili karty, může říct ně- co o budoucnosti? Planety a hvězdy, to jsou přece mrtvé směsice kamene a ply- nů, nemají rozum, vůli apod. Copak mo- hou něco říct kousky skla nebo křišťálu, z něhož jsou vytvořeny koule?“ (A. Wron- ka, *Magia, wróżby, opętanie*, Węgrów 2009) A přesto v „civilizovaném“ 21. století vy- dají miliony „vzdělaných“ Evropanů mi- liony eur na věštění a horoskopy.

Rekvizity démonů

Podívejme se třeba na astrologii, která tvrdí, že vliv hvězd a planet na osudy člo- věka je možno přesně vypočítat. Takže na můj charakter, dispozice a osud by měly mít vliv objekty vzdálené ode mne mili- ony milionů kilometrů, jejichž vzájemná poloha ve chvíli mého narození byla roz- hodující. Těm, kdo se zajímají o astrolo- gii, položím otázku: Který astrolog bral někdy v úvahu skutečné postavení hvězd ve chvíli narození člověka? Jestliže totiž víme, že nejbližší hvězda je od nás vzdá- lena 4,3 světelného roku, znamená to, že ve chvíli mého narození ji astrolog vidí v místě, kde byla o 4,3 roku dříve. Pokud ale vedle ní je vidět jiná hvězda, vzdálená od Země 100 000 světelných let, tak ve skutečnosti byla na tom místě 100 000 let před mým narozením, a ani pořádně ne- víme, kde je teď. Je docela možné, že už vyhasla a dávno neexistuje, zatímco ji ast- rologové stále uvádějí ve svých výpočtech. Nemluvě už o tom, že ty dvě hvězdy jsou vidět vedle sebe, ale ve skutečnosti je mezi nimi obrovská vzdálenost. Chtěl bych tu připomenout, že pokud podle astrologů mají na osud člověka vliv všechny planety, znamenalo by to, že celá astrologie před 18. stoletím byla nepravdivá. Když byla totiž v 18. století objevena planeta Uran a její vliv se začal brát v úvahu, tak všech- ny dřívější horoskopy sestavené bez ní by musely být chybné. V 19. století byla obje- vena planeta Neptun a od roku 1930 mu- seli astrologové brát v úvahu rovněž vliv další nové planety – Pluta. Věrohodnost astrologie, a to jak dávné, tak i dnešní, se rovná nule, pokud na osud člověka ma- jí mít vliv ty hvězdy a planety, které člo- věk vidí, a ne ty, které jsou blízko nebo daleko. Jestliže dnes vidíme hvězdu, kte- rá vzplanula před 100 000 lety, tak po-

Pomyslete přece na jedinečnou lásku, nekonečné milosrdenství, se kterým Otec odpověděl na vinu vašich prarodičů. Můžete pochopit hlubokou bolest, kterou způsobila vaše pramáti srdci Otcovu svojí nedůvěrou?

Jaké neblahé oddělení způsobil tento hřích, který ve své nelásce na sebe stáhla.

Lstí Odpůrce veškeré lásky se dostala Eva do závislosti svévole, pýchy a nepo- slušnosti, které vedly k porušení věrnosti a do odloučenosti.

Satanova lež zatemnila pravdu a jeho nenávisť oddělila lásku od lásky a srd- ce od srdce.

Kolik hořkosti, bolesti a utrpení následovalo po tomto zlomyslném svedení!

Přece také v dnešní době sesílá Bůh milost lítosti, obrácení a hluboké touhy, naplněné bolestí lásky, po vykoupení a návratu k Bohu.

A Otec miloval ještě více než kdykoliv předtím. Dal odpuštění a smíření.

A daroval vám k pozemské matce ještě nebeskou Matku. Přiberte do své lásky k Marii také Evu, vaši pramáti, vykoupenou Evu, která smí v náručí milosrdné- ho Otce chválit a velebit jeho nekonečnou dobrotu a lásku.

*Sestra Františka od Ukřižované Lásky (z brožury „Abba – milý Otče“)
Z-sks- 12/2013 přeložil -mp-*

dle astrologie má na dnes narozené děti stejný vliv jako hvězda viditelná blízko ní, ale která na tom místě ve skutečnosti byla před čtyřmi lety. Jestliže dnes víme o existenci planety, kterou jsme včera neznali, tak ta na nás včera neměla žádný vliv, protože jsme ji neznali, ale dnes už má, poněvadž o ní psali v novinách. V každém případě chci informovat zájemce o četbu horoskopů, že od roku 2006 planeta Pluto přestala mít vliv na lidské osudy, poněvadž 26. generální kongres Mezinárodní astronomické unie potvrdil, že neodpovídá definici planety. Nejdřív Pluto několik tisíc let nerozhodoval o charakterových rysech a osudech lidí, potom po 76 let rozhodoval, a teď znovu nerozhoduje. Myslím, že těch příkladů je dost k tomu, abychom mohli přiznat, že má pravdu A. Wronka, který napsal o kartách, hvězdách, kávové sedlině, kyvadélku a jiných předmětech využívaných věštcí: „To všechno jsou jenom rekvizity, předměty, prostředníci mezi člověkem (věstec, médium) a zlým duchem, který příkazy a předpovědi vlastně dává skrze ně.“ (*tamtéž*) Kdyby se totiž věštby a horoskopy prostě nenaplnovaly, bylo by možné se jenom smát těm naivním lidem, co věří v moc už neexistujících hvězd viditelných na nebi. Ale poněvadž se někdy splňují, musí za těmi předměty stát konkrétní duchovní moc, plná klamu a protivící se Bohu.

Nedej se oklamat

Otec Verlinde hovoří o různých duchovních praktikách Orientu a uvádí, že „všechny ty magické síly, bez ohledu na to, z které tradice pocházejí, vytvářejí jistou mediální schopnost toho, kdo je používá.“ (J. M. Verlinde, *Zakazany owoc*, Krakow 1999) Čili ve skutečnosti duchovní cvičení jakéhokoliv způsobu – jóga, meditace, akupunktura, akupresura, východní bojová umění (vymyšlené přece v kláštorech jako další etapy na cestě ovládnutí „energií“ duchovních) – mají za cíl otevření duše člověka pro působení démonů. Otec Verlinde několik let pobýval ve středisku mistrů jógy a viděl, jak reagují na chování Evropanů praktikujících jógu pro relaxaci, zlepšení zdraví, zvládnutí mysli atd. Říkají: „Praktikujete svaté techniky v naději na získání vedlejších efektů, kterým nepřikládáme sebemenší

váhu, a vůbec vás nezajímají hluboké změny, které tyto techniky působí ve vašem nitru! (...) Vaše ignorace nebo nedostatek zájmu nic nemění na skutečnosti, že svaté techniky ve vás působí takový efekt, pro který byly stvořené.“ Nemá význam, jestli používáš akupunkturu nebo sedáš v pokoji v pozici lotosu pro zábavu nebo pro otevření čaker – čakry se i tak otevírají a démoni získávají možnost přístupu do tvého srdce.

Bohužel, výpovědi exorcistů jsou jasné: v Evropě výrazně roste počet posedlostí, na jejichž počátku bylo nedodržení prvního přikázání. Lidé, kteří využívají služeb věštkyň, bioenergoterapeutů, spiritistů, mistrů jógy, reiki, meditací apod., otevírají zlým duchům přístup ke své duši. Počáteční fascinace a iluze, vrácené zdraví nebo získání nadpřirozené moci přivádí obyčejně k démonické závislosti a nezřídka také posedlosti. Dodatečně nevyznaný hřích ponechává démonům koutek v srdci člověka, proto je tak důležité dbát na setrvávání v milosti posvěcující a často využívat svátosti smíření.

Jednou ze lži na Západě dnes nejmódnějších je reinkarnace, potvrzená pravděpodobně samotným Buddhou, který lidem ukazuje také vyjití (osvobození)

z cyklu nových vtělení. Problém je v tom, že Buddha přijímal všechna svá vtělení jako iluze – z pohledu západní kultury iluze a klamy nejsou důvodem pro existenci nějaké skutečnosti. A co víc, logicky řečeno, je-li reinkarnace iluzí, není jednodušší prostě v ni nevěřit? Mezitím nám Buddha a jeho následovníci malují hrušky na vrbě: postačí jim věřit a už budete vyrváni z kruhu vtělení. K tomu, aby se člověk stal buddhistou, stačí vyslovit akt trojího odevzdání: „Hledám záchranu v Buddhovi, hledám záchranu v dharmě, hledám záchranu v Sanghii.“ Musíme pamatovat na to, že základním předpokladem Buddha je iluzivnost všeho, dokonce i našeho já, nemůžeme si tedy nepovšimnout, že takové odevzdání vypadá jako důvěra v iluzionistu, který nás má zbavit našich iluzí. Navíc, protože vstupujeme na území lži a uvěříme v jakéhokoliv neexistujícího bůžka, jsme ohroženi reálnou možností závislosti na démonických silách, dokonce i posedlostí.

Naprosto jinak vypadá prostý akt odevzdání se: „Ježíši, důvěřuji ti!“ Ježíš Kristus, skutečný (ne iluzivní) Bůh, se stal skutečným člověkem z krve a masa, skutečně trpěl pro naše hříchy, které nás skutečně dovedly ke skutečné věčné smrti, a potom skutečně vstal z mrtvých a nikomu z jeho učedníků nezůstalo ani smítka pochybností, co se týkalo reálnosti všech těch událostí, které pro každého člověka znamenaly spásu. Proto také důvěra v Ježíše je přiměřeným, rozvázným, rozumným, významným krokem, který vede k věčnému životu a nepřináší rozčarování.

Nebojme se tedy zcela se odevzdat Ježíši s celou duší, duchem i tělem. Vyhybejme se hříchům, pozvedejme se, když padneme, vyznávejme své hříchy, odmítněme veškeré praktiky pohanského světa démonů. Křesťan žijící v jednotě s Bohem se nemá čeho obávat: zlí duchové k němu nemají přístup. Démon může začít působit teprve tehdy, když mu k tomu dáme souhlas – buď nechceme skončit s nějakým hříchem, nebo padneme do pasti, kterou nám připravil. „Nedovolte ďáblu, aby se přiblížil,“ varuje svatý Pavel (Ef 4,27), a svatý Jakub ujišťuje: „Buďte tedy poddáni Bohu, ale vzdorujte ďáblu a ten od vás uteče.“ (Jak 4,7)

Z Mitujcie się! 1/2014 přeložila -vv-

Noc plná světla

V olomouckém divadle v současné době mají do repertoáru zařazenou mimořádnou inscenaci – operu Noc plná světla. Libreto podle divadelní hry Paula Claudela Zvěstování Panně Marii napsal biskup Josef Hrdlička, hudbu zkomponoval skladatel Zdeněk Pololáník. Vedení divadla zařadilo inscenaci do programu i pro běžné předplatitele. Světová premiéra opery byla uvedena v Moravském divadle Olomouc v červnu 2013. Nejbližší představení je na programu v sobotu 13. září 2014 v 16 hodin, na které lze zakoupit i vstupenky (aktuální stav volných míst je na www.moravskedivadlo.cz).

Jak charakterizovat toto umělecké dílo? Napsat, že se jedná o dílo s duchovním obsahem, je trochu zjednodušené a nevystihuje to zcela jeho mnohovrstevnatost.

Děj opery se odehrává ve středověku na francouzském venkově nedaleko Remese. V dálce je slyšet ohlas remešských zvonů i halas francouzských vojáků, které vede jakási chudá dívka z Arku; ale také slyšíme ozvěnu křížáckých válek.

Anne Vercors, svobodný pán venkovské usedlosti, pojal myšlenku odejít do Svaté země s křížovou výpravou, jako vyjádření vděčnosti za to, že po létech, kdy jemu a celé rodině Bůh vrchovatě žehnal, je nyní čas něco Bohu vrátit. Před svým odchodem z domova ještě rozhodne o sňatku své starší dcery Violény s Jakubem Hurou, kterého od mládí vychovával. K zamýšlenému sňatku ale nedojde, protože Violéna onemocní – nakazí se malomocenstvím od Petra z Craonu, jehož při rozloučení políbí. Do děje vstupuje mladší Violénina sestra Mara, která chce sestřin sňatek s Jakubem zmařit. Když se Violénina nemoc prokáže, dívka pouští navždy domov a odchází do útulku pro malomocné. Jakub se ožení nakonec s Marou. Po létech se jim narodí dítě – dcera, která ale brzy zemře. Mara v zoufalství, kdy si už neví rady, utíká o vánoční noci s mrtvolkou své dcerušky za sestrou – nyní již slepou – do jejího vyhnanství a hledá u ní pomoc. Violéna, které léta odříkání a osamění nedokázaly vzít její ctnosti, pokoru, vstřícnost a milosrdenství, se slitovává nad bolestí sestry a modlí se s ní uprostřed milostné noci. Její modlitba je vyslyšena a Bůh dítěti navrácí život. To však ještě není konec příběhu. Konflikt mezi sestrami tím není smazán. Mara si v nitru neustále připomíná, co všechno díky Violéně a její

nemoci získala – manžela, dítě i majetek po rodičích. Toto vědomí však neprobouzí její vděčnost, nýbrž neustále dráždí její pýchu. A to až do takové míry, že v jedné chvíli svým zákeřným emocím podléhá: pod záminkou sestře pomoci ji shodí ze srázu a ponechá bez pomoci. Místo úlevy se jí v srdci rozhostí vina a vědomí, že se jí nikdy tohoto pocitu nezbaví. A navíc – celý další život bude muset svůj tajný zločin skrývat, a to i před svými nejbližšími. Mara pochopí strašnou pravdu: tímto zločinem vybudovala mezi sebou a svým manželem i dítětem již navždy nepřekonatelnou hradbu...

V tomto okamžiku děj spěje k vyvrcholení: po létech se vrací z Jeruzaléma otec Anne Vercors. Jako by přicházel z dlouhé pouti očištěn, odlehčen od všeho, co je pro duši zbytečné, jako nositel krásné zvěsti o milosrdenství, o vykoupení. Po cestě k domovu najde v pustině zraněnou Violénu a na vlastních rukách ji donese do rodného domu. Zde – v přítomnosti umírající Violény dojde k všeobecnému dojemnému smíření, porozumění a odpuštění. To je ve zkratce děj – se všemi odbočkami, s gradací až do okamžiku vrcholného napětí.

Ale *Noc plná světla* – to je příběh s daleko více rovinami, než tou dějovou. V jedné rovině se odehrává konflikt mezi dvěma sestrami – Violénou a Marou, z nichž ta první je jakoby šťastnější, všechno – zdá se – jí padá do klína; druhá na ni žárlí a snaží se různými způsoby – intrikami, ba i zločinem získat podíl ze sestřina štěstí. Ale také jde o konflikt dalších dvou postav – otce a matky, kteří se po létech manželství dostávají do fáze, kdy každý z nich vidí životní cestu trochu jinak, vlastně zcela odlišně.

V jiné, hlubší rovině se jedná o psychologický vhled do jednotlivých postav, kdy

se odkrývají ta nejzapadlejší skrytá místa v nitru, odhalují se pravé sklony a příčiny lidského konání.

Nelze charakterizovat hlavní hrdinku Violénu bez konfrontace s jejím protějškem – sestrou Marou. Violéna je půvabná dívka, ale nade všechnu její krásu i další klady vyniká nejvíce poslušnost, odevzdanost. Tato ctnost ji provedla dětstvím i dospíváním; nyní stojí Violéna na prahu dospělosti – krásná, vyrovnaná, mírná, vstřícná, poslušná k rodičům, ale také poslušná vůči Božimu vnuknutí – a nakonec pokorně přijímající svůj úděl opovrženihodné žebračky.

Hra začíná paradoxně scénou loučení. Violéna se setkává se stavitelem Petrem z Craonu, který se v ději zdánlivě jen mihne. Skutečně – Petr z Craonu je fyzicky přítomen na jevišti pouze v této chvíli, nicméně potom během celého dalšího děje je jeho osoba jakoby zpovzdálí přítomna stále – ve vzpomínkách, ve zprávách o jeho dalším osudu, o jeho osobní proměně. Toto úvodní setkání má klíčový význam pro oba: pro vnitřně rozdrásaného Petra se stává poselstvím, které ho nese dál životem, pro Violénu se stává nečekaně tragickým životním zlomem. Z rozhovoru loučení je zřejmé, že dřívější setkání těchto dvou mladých lidí bylo pravděpodobně velmi dramatické. Petr se dokonce dopustil vůči Violéně násilí. Má z toho výčitky, navíc sám sebou pohrdá, utápí se v beznaději – to také díky své nemoci, utajenému malomocenství. Nevidí zkrátka před sebou žádnou naději, jen utrpení. A je to Violéna, která nejen že mu odpouští jeho dřívější skutek, ale dodává mu odvalu, aby věřil, že jeho budoucí cesta a všechno, co vykoná, bude mít v Božích očích velký význam. Utrzuje ho, aby nepropadal malomyslnosti. Již tady Violéna projevuje, jak velmi jí zaleží na druhých, jak s nimi soucítí. Její vstřícnost a porozumění se nakonec soustředí do polibku. Polibek Petrovi na rozloučenou – ne, nebyl to akt svévolnosti, ztráta sebekontroly nebo dokonce jakýsi flirt; byl to skutek z náhlého vnuknutí; její polibek byl pečeti, kterou potvrdila svá slova a dokázala, jak je myslí vážně. Její polibek byl vzkazem, který si Petr nesl dál po celá léta v srdci; a nenesl si toto poselství pouze pro sebe, ale vložil je do své práce – do stavby chrámu.

Byl to dech, kterým se mu snažila předat svoji víru, svoji lásku, svoji smířlivost, důvěru... To se jí podařilo, i když si od Petra výměnou odnesla jeho nemoc. Jako kdyby tušila: Petr není schopen tuto nemoc unést – ale já ano! Violéna nakonec musí odejít do samoty: připomíná středověké poustevníky, ale její úděl byl ještě krušnější: když poustevníci žili v odříkání, byla zde úcta, kterou vůči nim lidé zachovávali. Kdežto malomocní ve svém osamění a strádání museli snášet navíc ještě to nejhlubší opovržení. Tento úděl Violéna bez odříkání přijímá a po celá léta až do své smrti trpělivě nese, přičemž sílu k trpělivosti čerpá ze své víry v Boží dobrotu.

Kontrastem k Violéně je její sestra Mara. Ta, která nikdy nedosáhla Violéniny přívětivosti. Ale ani poslušnosti. Jako kdyby byla přesvědčena, že si pro sebe vždycky všechno musí vytrucovat. To je zřejmé i z dialogů. Její způsob vyjadřování je: Matko, chci!... Nechci!... Matko, řekni otci... Matko, udělej... Já to nenesu!... Podobá se paličatému chlapci, a to i svými rychlými, neladnými pohyby po jevišti. Opravdu – Mara nám ukazuje, kam až se může dostat duše netrpělivého člověka, když se stane něco, co zkříží lidské plány a co nelze vlastními silami ovlivnit. To je v okamžiku smrti jejího dítěte – v předvečer svátku Ježíšova narození. Tady je Mara v koncích a Violéně se přiznává, do jakých temnot její duše nahlédla – jak tehdy stála na vrcholu propasti. Mrtvolku dítěte dává Violéně. Vnitřně ví dobře, že jedině Violéna něco v této chvíli zmůže; zdaleka nemá ani nejmenší představu, že by její dítě mohlo znovu žít. Spíše cítí, že v rukách čisté Violény může smrt dostat jakýsi jiný rozměr, se kterým by už bylo možné se smířit. V tomto okamžiku je silnější Violéna – ač nemocná, chromá, slepá a hladová – je vnímavá pro bolest svoji sestry; sice se cítí nehodná, že ona v takovém ubohém postavení by mohla svými silami nějak pomoci. Zná jen jednu cestu – upřímnou modlitbu. A po této cestě vede i svou sestru. Není to však modlitba, kterou Mara asi očekávala: nejsou to prosby a bušení na nebeskou bránu. Violéna se modlí tak, že přiměje Maru, aby se spolu ponořily s důvěrou do Boží vůle, do jeho lásky-

Barbora Polášková (Mara), Jiří Příbyl (Otec), Petr Martínek (Jakub Hury), Lea Vítková (Violéna). Foto Jiří Doležel.

plných příslibů, které vzkazoval lidem po celá staletí po starozákonních prorocích. Při slovech proroka Izaiáše a evangelisty Lukáše prožívá Mara vnitřní proměnu. V jednu chvíli přestává číst – uvědomuje si svoji hříšnost a cítí se nehodná číst Písmo svaté. Z jejího tvrdého srdce vytryskne touha: Chtěla bych být jiná!... Pak již zklidněným hlasem pokračuje v čtení – uprostřed samoty a pustiny, dvě duše ponořené do Boží přítomnosti – v noci plné milostí. Jak by je mohl dobrý Bůh opomenout a nepotěšit v jejich smutku? Právě v tuto chvíli? Vzpomene si na ně a potěší je v soužení, zahrne je svoji přízní a – vlije dech života do chladného tělíčka. V této půlnoční chvíli vrcholí tajemství. Země se modlitbou dvou nepatrných dívek dotkla nebes. Studenou chýšku ubohé malomocné navštívil Bůh.

Zde by pro někoho mohl být konec děje. Ale není tomu tak. Lidský život je plný zvratů. Oproti očekávání čtenářů i diváků se děj dále odvíjí takovou temnou cestou, až to zarazí. Proč Mara, která bytostně zažila Boží dobrotu, proč se nedržela svého přání, které mimoděk vykřikla: Chtěla bych být jiná! Proč nadále setrvává ve své tvrdohlavé póze? Proč se nedokázala zbavit žárlivosti? Co to je – ta lidská duše, se kterou nedokáže pohnout ani zázrak oživení? Mara si ještě musí probíjet zápas se svojí tvrdošíjností, ve kterém podléhá – nakonec vidí svoji duši zcela obnaženou, schopnou toho nejhoršího zločinu. Violéna musí svoji bolest prožít až do konce, až na dno propasti, kde nalézá smrt. Teprve otec – Anne Vercors, který se navrácí z Jeruzaléma, přináší poselství od Kristova hrobu;

přichází jako posel, který nese zprávu o vzkříšení ze smrti, o vykoupení, o věčném milosrdenství pro všechny – pro Violénu i pro zoufalou Maru; pro zetě Jakuba i pro nešťastného stavitele Petra. Pro malou vnučku, kterou spatří poprvé, i pro svoji ženu Alžbětu, se kterou se kdysi rozloučil a tady na zemi ji již nespatří – až na věčnosti.

Tato závěrečná scéna nejmocněji posouvá celé představení do roviny mystiky. Dobrá zpráva pro ty čtenáře a diváky, kteří mají trochu obavy z takového uměleckého díla, které v sobě nese skryté poselství: Ne-

buďte příliš zašifrováno různými uměleckými prostředky? Naopak – je srozumitelné všem, kteří mají otevřené srdce bez předsudků. Dialogy i hudba vytvářejí mimořádný soulad, díky kterému se divák může nechat provést celým příběhem. A to i přesto, že libreto není napsáno ve verších (čímž by někdo, zvyklý na klasické opery, mohl – ale jen na chvíli – být zaskočen). V tomto případě je to kladný prvek, protože volné dialogy dokreslují charaktery postav: delší, mile se nesoucí zpěv Violény umocňuje dojem z její harmonické osobnosti – především v úvodních scénách loučení a rozhovorů se snoubencem; útržkovité promluvy matky Alžběty představují poslušnou ženu, zvyklou svého muže poslouchat, neprotivit se – nikdy nenadělala moc řeči, spíše všechno mlčky urovnávala; a konečně Mara – její zpěv, to jsou někdy výkřiky osamělé duše. Scéna je také zajímavá – první dojem, že se jedná o přístav, kde se ve větru pohybují lodě s napjatými plachtami, byl – přiznám se – můj omyl. Děj se totiž odehrává ve vnitrozemí nedaleko Remese a dynamicky pojatá scéna má spíše znázorňovat pohyb větru, pohyb času, proměnlivost, nestálost a pomíjivost všeho pozemského.

Divadelní představení je vždycky cosi prchavého; tolik silných dojmů najednou, které se ale postupně ztrácejí ve vzpomínkách; a občas by potřebovaly oživit. Pokud budete mít možnost, najdete si čas a udělejte si třeba i výlet do Olomouce, abyste mohli představení zhlédnout. Toto zářijové není jistě poslední, další termíny je však třeba sledovat na internetových stránkách Moravského divadla.

Pondělí 1. 9. 2014: 6:05 Zkouška víry 6:20 Andělka 7:00 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku 7:25 Přijeme si... 7:40 Poselství svatých: Johanka z Arku 7:50 1. ročník pouti valašských dechových kapel na Sv. Hostyně 8:00 Jak potkávat svět – s Petrem Bende a Pavlem Helanem 9:30 Obnova víry 10:00 Z krajiny kulturních tradic 10:30 Lovci duší 11:05 Cirkus Noeland (7. díl) 11:35 Sedmihlášky – Včera u studánky 11:40 Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH: Festival pod věží 2008 13:45 Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčkout! 14:10 Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka 14:50 P. Jan Szkandera – Aktuálnost biblické Apokalypsy (2. díl) 16:00 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 16:15 Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík 17:15 Komunikace v krizové situaci [P] 18:00 Modra 18:25 Sedmihlášky – Včera u studánky 18:30 Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech [P] 18:40 Dobrý Pastier 19:15 Přijeme si... 19:30 Hornolidečko – Lačnov 19:40 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 [P] 20:00 Jde o život (9. díl): Svátosti II 21:40 Na koberečku 21:50 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 22:05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? 23:30 Kulatý stůl – Čekají dítě, potřebují pomoc.

Úterý 2. 9. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 6:15 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava 7:20 Pan profesor 7:40 Outdoor Films s Janem Šfovičkem 9:15 Atlas Charity: Hospic Rajhrad 9:30 Jezuitské redukce v Paraguai 9:45 Poselství svatých: Johanka z Arku 10:00 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 10:30 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný – Jak moc lze předat víru v rodině? 11:45 Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech 11:50 Sedmihlášky – Včera u studánky 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 12:30 Platinové písničky (45. díl): Dechovka 13:00 Vše pro mého krále a královnu 13:35 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku 14:00 Charita Vsetín 14:25 Kulatý stůl – Čekají dítě, potřebují pomoc 16:00 Přijeme si... 16:15 Varšavské ghetto 1943–44 17:15 Putování modrou planetou: Guatemala [P] 17:50 Čiernobiely svet 18:00 Cirkus Noeland (7. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. [P] 18:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 18:45 Hermie – obyčejná housenka 19:25 Lásky a múzy Williama Schiffera 19:35 Zpravodajské Noeviny: 2. 9. 2014 [P] 20:00 Hrdinové víry (13. díl): Zdeňka Schelingová [L] 21:45 Zpravodajské Noeviny: 2. 9. 2014 22:05 P. S. 22:20 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 22:30 Přijeme si... 22:45 Léta letí k andělům (57. díl): Jan Graubner 23:05 Skryté poklady: Vladimír 23:40 Jak potkávat svět s Petrem Šumníkem.

Středa 3. 9. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 9. 2014 6:20 P. Jan Szkandera – Aktuálnost biblické Apokalypsy (2. díl) 7:30 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 7:40 Pro vita mundi (118. díl): Mgr. Libuše Vondráčková 8:20 Na pořadu rodina – Pěstounská rodina 9:25 Barma – bezmezná naděje 9:45 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 10:00 Generální audience [L] 11:25 Osmý tón Svatého Hostýna 11:45 Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Jde o život (9. díl): Svátosti II 14:35 Na koberečku 14:50 Z kra-

jiny kulturních tradic 15:20 Zpravodajské Noeviny: 2. 9. 2014 15:40 Jak potkávat svět s Petrem Šumníkem 17:00 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 18:00 Zprávy z Věčného města: 1. 9. 2014 18:10 Jezuitské redukce v Paraguai 18:30 Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. [P] 18:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 18:45 Poselství svatých: Johanka z Arku 18:55 Tam a spář 19:05 Přijeme si... [P] 19:20 Terra Santa News: 3. 9. 2014 [P] 19:40 Hornolidečko – Lačnov 20:00 Adorace [L] 21:05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění [P] 21:40 Tajemství sv. Terezie 22:35 Generální audience Svatého otce 23:05 Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčkout! 23:35 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava 0:40 Dobrý Pastier.

Čtvrtek 4. 9. 2014: 6:05 Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík 7:05 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 7:25 Platinové písničky (45. díl): Dechovka 7:55 Putování modrou planetou: Guatemala 8:35 Terra Santa News: 3. 9. 2014 8:55 Varšavské ghetto 1943–44 9:55 Kulatý stůl – Čekají dítě, potřebují pomoc 11:25 Přijeme si... 11:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 11:45 Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava 13:25 Generální audience Svatého otce 13:55 Lovci duší 14:30 Pro vita mundi (118. díl): Mgr. Libuše Vondráčková 15:10 Obnova víry 15:35 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku 16:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 9. 2014 16:20 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 16:35 Outdoor Films s Janem Šfovičkem 18:10 Hermie – obyčejná housenka 18:45 Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce [P] 18:55 Sedmihlášky – Včera u studánky 19:00 Atlas Charity: Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 19:05 Přijeme si... 19:20 Budu pomáhat: Fokus Praha a Střední Čechy [P] 19:35 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 [P] 20:00 Jak potkávat svět – s Lukášem Hurníkem [L] 21:25 Kus dřeva ze stromu: Bříza [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 22:00 P. S. 22:15 Dobrý Pastier 22:50 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (85. díl): PaCoRa trio... 0:20 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 0:35 V posteli POD NEBESY V. (1. díl).

Pátek 5. 9. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 6:20 Dobrý Pastier 6:55 Misie naživo s pracovníky misijní organizace Likvidace lepry 8:00 Příběhy odvahy a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáčkout! 8:30 Komunikace v krizové situaci 9:05 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění 9:45 Na koberečku 10:00 Jde o život (9. díl): Svátosti II 11:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 11:45 Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Přijeme si... 13:05 Atlas Charity: Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 13:10 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 13:35 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH: Festival pod věží 2008 14:30 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 14:40 Varšavské ghetto 1943–44 15:40 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 16:00 Zambijský bamba 16:25 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 16:40 Hrdinové víry (13. díl): Zdeňka Schelingová 17:40 Kus dřeva ze stromu: Bříza 18:00 Cirkus Noeland (7. díl) 18:30 Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku [P] 18:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 18:45 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 19:40 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 [P]

20:00 Noemova pošta: září [L] 21:40 Poselství svatých: Matka Tereza 21:50 Matka Tereza 22:00 Nedělní čtení: 23. neděle v mezidobí 22:30 Přijeme si... 22:45 Outdoor Films s Janem Šfovičkem 0:20 Labyrintem víry s Tomášem Halikem: Vzdáleným nablízku 0:45 Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík.

Sobota 6. 9. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 6:15 Hornolidečko – Pozděchov 6:25 Komunikace v krizové situaci 7:00 Odkaz předků (5. díl): Stará Voda 7:15 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 7:35 Poselství svatých: Johanka z Arku 7:45 Cirkus Noeland (7. díl) 8:15 Sedmihlášky – Včera u studánky 8:20 Hermie – obyčejná housenka 9:00 V posteli POD NEBESY V. (1. díl) 9:55 Hornolidečko – Pozděchov 10:05 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 10:15 Hrdinové víry (13. díl): Zdeňka Schelingová 11:20 Dobrý Pastier 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 4. 9. 2014 12:45 Nedělní čtení: 23. neděle v mezidobí 13:15 Biskup Hirka 13:40 Cvrlikání (26. díl): D.N.A. 14:45 Přijeme si... 15:05 Terra Santa News: 3. 9. 2014 15:25 Platinové písničky (45. díl): Dechovka 16:00 Jak potkávat svět – s Lukášem Hurníkem 17:25 Vydržet a nezapadnout 18:00 Příběhy odvahy a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou [P] 18:30 Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku 18:40 Sedmihlášky – Včera u studánky 18:45 Hermie soutěží 19:00 Hudební magazín Mezi pražci [P] 19:40 V souvislostech (62. díl) [P] 20:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 1. díl [P] 21:05 V pohorách po horách – Osnica [P] 21:15 Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista 21:45 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 22:00 P. S. 22:15 P. Jan Szkandera – Aktuálnost biblické Apokalypsy (2. díl) 23:20 Budu pomáhat: Fokus Praha a Střední Čechy 23:35 Obnova víry 0:05 EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH: Festival pod věží 2008.

Neděle 7. 9. 2014: 6:15 Barma – bezmezná naděje 6:35 1. ročník pouti valašských dechových kapel na Sv. Hostyně 6:45 Atlas Charity: Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 6:55 Putování modrou planetou: Guatemala 7:30 Jak potkávat svět – s Lukášem Hurníkem 8:55 Matka Tereza 9:00 Varšavské ghetto 1943–44 10:00 Na koberečku 10:10 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 10:30 Mše svatá ze slavnosti 400 let posvěcení kostela sv. Archanděla Michaela v Branné [P] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (62. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne 13:35 Platinové písničky 14:05 Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 1. díl 15:05 Budu pomáhat: Fokus Praha a Střední Čechy 15:20 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Opuštění 16:00 Zprávy z Věčného města: 5. 9. 2014 16:10 Atlas Charity: Bílá Voda (Výroba hostií a oplatků) 16:15 V pohorách po horách – Osnica 16:30 Hermie a lhářka Flo 16:55 Sedmihlášky – Pekla vdolky (CM Vejvoda), Rokycany [P] 17:00 Cirkus Noeland (16. díl) [P] 17:35 Tam a spář 17:45 Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti 18:00 Mizikanti, hrajte (3. díl) [L] 19:00 Léta letí k andělům (55. díl): Lubomír Brabec 19:20 Poselství svatých: František z Assisi 19:35 Přijeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (779. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Tenkrát poprvé...: Chodské slavnosti 2014 [P] 22:20 V souvislostech (62. díl) 22:40 Hrdinové víry (13. díl): Zdeňka Schelingová 23:40 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:55 Zpravodajský souhrn týdne.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ZÁŘÍ 2014

Všeobecný: Aby mentálně postižené osoby byly obklopeny láskou a pomocí, kterou potřebují k důstojnému životu.

Misijní: Aby křesťané inspirováni Božím slovem sloužili chudým a trpícím.

Národní: Za moudrost a Ducha Svatého pro všechny děti a studenty, jejich rodiče a učitele.

Zveme Vás na **duchovní cvičení – exercicie pro seniory „ZRALÝ ŽIVOT V POHLEDU VÍRY“** ve dnech **18. 9. – 21. 9. 2014.**

Kde: exerciční dům, Svatá Hora – Příbram. **Přednášející:** Mons. Aleš Opatrný – kněz pražské arcidiecéze, zakladatel Pastoračního střediska při AP, na KTF UK vyučuje pastorální teologii. Autor několika knih, řadu let vede exercicie. **Příjezd:** ve čtvrtek 15.00–17.30 hod., **odjezd:** v neděli v 8.30 hod. **Cena:** 1200 Kč. **Přihlášky – jen písemně:** Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí Panny Marie, Svatá Hora, Exerčiční dům, 261 01 Příbram II – 591 • e-mail: ex.dum@svata-hora.cz • vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz • **Tel.: 00420 731 619 800.**

POUTNÍ SLAVNOST PANNY MARIE v Rokoli u Nového Města nad Metují se koná **v neděli 14. září 2014. Program:** 10.30 hod. – mše svatá • 13.30 hod. – křížová cesta • 15.00 hod. – mše svatá s pobožností ke sv. Janu Marii Vianneyovi s uctěním jeho ostatků.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **PODZIMNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 14. září 2014 ke svátku Povýšení svatého Kříže. Program pouti:** mše svatá v předvečer pouti v sobotu 13. září v 18 hodin • mše svatá v neděli 14. září v 7.15 a v 9 hodin, slavná mše svatá v 11 hodin (slouží P. Jiří Šindelář CSsR, redemptorista z Tasovic u Znojma) • během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi • svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 31. 8. – 22. neděle

v mezidobí

1. čt.: Jer 20,7–9

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: Řím 12,1–2

Ev.: Mt 16,21–27

Slovo na den: Mnoho trpět.

Pondělí 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1–5

Ž 119(118),97.98.99.100.101.102

Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

Ev.: Lk 4,16–30

Slovo na den: Prošel jejich středem a ubíral se dál.

Úterý 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b–16

Ž 145(144),8–9.10–11.12–13ab.

13cd–14

Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)

Ev.: Lk 4,31–37

Slovo na den: Poroučí nečistým duchům, a vyjdou.

Středa 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 3,1–9

Ž 33(32),12–13.14–15.20–21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si*

Hospodin vyvolil za svůj majetek.)

Ev.: Lk 4,38–44

Slovo na den: On se nad ní sklonil.

Čtvrtek 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,18–23

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)

Ev.: Lk 5,1–11

Slovo na den: Z lodi učil zástupy.

Pátek 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 4,1–5

Ž 37(36),3–4.5–6.27–28.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Lk 5,33–39

Slovo na den: Tvoji jedí a pijí.

Sobota 6. 9. – nez. sobotní pam.

Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6–15

Ž 145(144),17–18.19–20.21

Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)

Ev.: Lk 6,1–5

Slovo na den: Co udělal David, když měl hlad?

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. SRPNA – 6. ZÁŘÍ 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 8.		PO 1. 9.		ÚT 2. 9.		ST 3. 9.		ČT 4. 9.		PÁ 5. 9.		SO 6. 9.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1734	1953	980	1096	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1734	1953	981	1096	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1735	1954	985	1101	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	713	804	939	1050	953	1066	1492	1679	985	1101	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1724	1943	985	1101	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	713	804	939	1050	954	1067	1492	1680	986	1102	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	713	804	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
SO 30. 8.																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1736	1955	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1737	1956	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	712	804	713	805	948	1060	962	1076	1492	1680	995	1112	1011	1129	714	805
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1731	1950	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	713	804	713	804	948	1061	963	1077	1492	1680	996	1113	1012	1130	714	806
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

**ENCYKLOPEDIE ČESKÝCH
A MORAVSKÝCH POMOCNÝCH
(SVĚTÍCÍCH) BISKUPŮ
(SE SUPLEMENTEM SÍDLENÍCH
BISKUPŮ)**

**Milan M. Buben - Pavel R. Pokorný •
Odpovědná redaktorka Hana Petrová**

Kniha je pokračováním dříve vydané *Encyklopedie českých a moravských sídelních biskupů*. Obsahuje medailonky jednotlivých světících biskupů s jejich životopisem, popisem jejich církevní kariéry a hodnocením jejich významu v oblasti duchovní, kulturní a politické. Každý medailonek je zakončen popisem a obrázkem znaku příslušné osobnosti. Součástí knihy je i samostatný dodatek, který doplňuje faktografii žijících nebo zemřelých sídelních biskupů uvedených ve zmíněné Encyklopedii a dále uvádí medailonky nově jmenovaných, konsekrovaných a intronizovaných biskupů v jednotlivých diecézích.

Libri, s. r. o. • Brož., A5, 224 stran, 190 Kč

**O FILOKALII • KNIHA, Hnutí, SPIRITUALITA
Karel Sládek a kol.**

Předložená kolektivní monografie je výstupem spolupráce mezi Katolickou teologickou fakultou UK v Praze a Centrem Aletti, Komunitou Bose a dalších teologických institucí. Autoři monografie pocházejí z různých křesťanských konfesí. Kniha uvádí do kontextu vzniku a šíření *Filokalie* (antologie výroků

duchovních autorů od 4. do 15. století). Vydání samotné *Filokalie* a její další překlady, které se objevily záhy, vyvolaly významné hnutí duchovního obrození.

*Refugium Velehrad-Roma s.r.o.
Brož., 142x205 mm, 224 stran, 230 Kč*

**O DŘEVĚNÉM PANÁČKOVÍ
Hana Pinknerová • Ilustrovala Jana
Marvánová**

Když si děti přestaly se starým dřevěným panáčkem hrát a také ostatní hračky už s ním nekamarádily, mysl si, že už nemá žádnou cenu. Jen nová dřevěná panenka si s ním povídala a pomohla mu pochopit, v čem spočívá jeho hodnota, v čem je jedinečný a jak je krásný. Poetický příběh s důležitým poselstvím pro malé i velké.

*Karmelitánské nakladatelství • Vydání druhé, v KNA první
Brož., 160x160 mm, křídový papír, 28 stran, 109 Kč*

CD-MP3

**PROVOKUJÍCÍ JEŽÍŠ
Vojtěch Kodet**

Nahráno během „Tři dnů křesťanské spirituality“ v Brně ve dnech 9. – 11. května 2014. Názvy přednášek: 1. Provokující Ježíš (Jan 4,1–42); 2. Síla lásky (Jan 20,1–18); 3. Dotek milosrdenství (Jan 20,19–29); 4. Nový začátek (Jan 21,1–19); 5. Nad tím se pohoršujete? (Jan 6,60–69); 6. Dobrý pastýř (Jan 10,1–10).

Karmelitánské nakladatelství • 1x CD-MP3, 204 minut, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.